

Załącznik nr 2

„Modernizacja kościoła parafialnego Rzymskokatolickiej Parafii świętej Anny w Radostowie”

ZAKRES PRAC W KOŚCIELE PARAFIALNYM RZYMSKOKATOLICKIEJ PARAFII ŚWIĘTEJ ANNY

W RADOSTOWIE

CZĘŚĆ I:

KONSERWACJA ZAGRODY CHRZCIELNEJ – KONTYNUACJA PRAC

Na drewnianej strukturze

1. Konsolidacja spęcherzeń i rozwarstwień proponowana kilkuprocentowa emulsja POW.
2. Usunięcie przemalowań metodą chemiczną i mechaniczną proponowany Scansol lub Remosol.
3. Impregnacja drewna osłabionego przez czynniki biologiczne żywicą syntetyczną Paraloid B-72 w toluenie w zależności od możliwości przez zanurzenie, pędzlowanie lub iniekcję.
4. Sklejenie pęknięć i odspojień w warstwie drewna.
5. Usunięcie wtórnych gwoździ, przywrócenie oryginalnych połączeń elementów drewnianych.
6. Wyeliminowanie niewłaściwych uzupełnień formy w poszczególnych elementach zagrody chrzcielnej.
7. Uzupełnienie ubytków drewna – fleki z wysezonowanego drewna tego samego lub zbliżonego parametrami gatunku, w przypadku mniejszych ubytków uzupełnienia z zastosowaniem kitów drzewnych lub drewnianymi zatyczkami.
8. Rekonstrukcja brakujących snycerskich elementów oraz ubytków formy.
9. Uzupełnienie ubytków w zaprawie gruntem kredowo-klejowym i położenie gruntów na powierzchniach uzupełnień formy.
10. Opracowanie powierzchni zapraw.
11. Retusze ubytków złocień w odpowiedniej dla obiektu technice.
12. Rekonstrukcja złocień:
  - a. nałożenie pulmentu proponowany w kolorze żółtym i pomarańczowym lub odpowiedniego podkładu pod złoto.

- b. nałożenie warstwy izolacyjnej wykonanej z podbarwionego roztworu szelaku w alkoholu pod złocenie na mat
  - c. rekonstrukcja warstwy pozłoty złotem płatkowym w technice na poler na pulmencie
  - d. rekonstrukcja warstwy pozłoty złotem płatkowym w technice na mat na biało lub mikstion
  - e. skorygowanie powierzchni nowych złoczeń walorowo techniką laserunkową, scalenie z oryginałem na zachowanych elementach.
13. Wysycenie powierzchni malowanej werniksem retuszera.
  14. Retusze warstwy malarskiej akwarelami, gwaszem oraz farbami retuszera olejno-żywicznymi.
  15. Rekonstrukcja brakujących fragmentów warstw malarskich metodą scalająco naśladowczą proponowana farbami akrylowymi, laserunki olejno-żywiczne.
  16. Montaż zdemontowanych elementów.
  17. Opracowanie dokumentacji konserwatorskiej.

Na tynkowanym cokole ceglanym

1. Oczyszczenie mechaniczne powierzchni ścian z pyłów i zabrudzeń.
2. Dezynfekcja miejsc zakażonych mikroorganizmami roślinnymi proponowane Lichenicida 264 firmy Bresciani lub StoPrim Fungal.
3. Usunięcie przemalowań mechanicznie i chemicznie proponowany Sto-Fassadenabbeizer .
4. Usunięcie całkowicie zdegradowanych części tynków oraz wadliwych łat i kitów.
5. W przypadku niezbędnym założenie kompresów i odsolenie.
6. Klejenie spękań i pęcherzy tynku.
7. Konsolidacja zachowanej warstwy malarskiej proponowany kilkuprocentowy roztwór Paraloidu B-72.
8. Uzupelnienie ubytków tynku zaprawą wapienno-piaskową z powtórzeniem faktury.
9. Uzupelnienie ubytków pobiaty.
10. Uzupelnienie ubytków warstwy malarskiej farbą silikatową lub o zbliżonych parametrach.

CZĘŚĆ II

KONSERWACJA AMBONY

Na drewnianej strukturze

1. Wykonanie wstępnej dokumentacji opisowej i fotograficznej całego obiektu.
2. Demontaż poszczególnych detali.
3. Konsolidacja spęcherzeń i rozwarstwień proponowana kilkuprocentowa emulsja POW.

4. Wstępne odkurzenie powierzchni.
5. Przeprowadzenie zabiegów biobójczych np. Xirein.
6. Dokładne oczyszczenie powierzchni z kurzu i brudu proponowane słabe detergenty.
7. Usunięcie przemałowań metodą mechaniczną i chemiczną, proponowany Scansol lub Remosol.
8. Usunięcie produktów korozji z elementów metalowych i zabezpieczenie odpowiednią powłoką ochronną np. kilkuprocentowym roztworem taniny w alkoholu lub wodzie.
9. Impregnacja drewna osłabionego przez czynniki biologiczne żywicą syntetyczną Paraloid B-72 w toluenie w zależności od możliwości przez zanurzenie, pędzlowanie lub iniekcję.
10. Sklejenie pęknięć i odspojień w warstwie drewna.
11. Usunięcie wtórnych gwoździ, przywrócenie oryginalnych połączeń elementów drewnianych.
12. Wyeliminowanie niewłaściwych uzupełnień formy rzeźbiarskiej i elementów konstrukcyjnych.
13. Uzupełnienie ubytków drewna – fleki z wysezonowanego drewna tego samego lub zbliżonego parametrami gatunku, w przypadku mniejszych ubytków uzupełnienia z zastosowaniem kitów drzewnych lub drewnianymi zatyczkami.
14. Uzupełnienie brakujących rzeźbiarskich i snycerskich elementów oraz ubytków formy.
15. Uzupełnienie ubytków w zaprawie kredowo-klejowej i położenie gruntów na powierzchniach uzupełnień formy.
16. Opracowanie powierzchni zapraw.
17. Nałożenie pulmentu lub odpowiedniego podkładu pod złoto na ubytkach.
18. Retusze ubytków złocień w odpowiedniej dla obiektu technice.
19. Rekonstrukcja złocień :
  - a. nałożenie pulmentu proponowany w kolorze żółtym, a w przypadku stwierdzenia jeszcze innego koloru w tej barwie
  - b. nałożenie warstwy izolacyjnej wykonanej z podbarwionego roztworu szelaku w alkoholu pod złocenie na mat
  - c. rekonstrukcja warstwy pozłoty złotem płatkowym w technice na poler na pulmencie
  - d. rekonstrukcja warstwy pozłoty złotem płatkowym w technice na mat na białko lub mikstion
  - e. skorygowanie powierzchni nowych złocień walorowo techniką laserunkową, scalenie z oryginałem na zachowanych elementach
20. Wysycenie powierzchni malowanej werniksem retuszerskim.
21. Rekonstrukcja i retusze warstwy malarskiej proponowana farbami akrylowymi, laserunki olejno-żywiczne:

- a. rekonstrukcja większych fragmentów warstw malarskich na gruntach kredowo-klejowych
  - b. rekonstrukcja brakujących fragmentów warstw malarskich na podstawie zachowanych, odsłoniętych spod przemalowań warstw malarskich przewidzianych do konserwacji - metoda scalająco-naśladowcza.
22. Położenie werniksu końcowego.
  23. Montaż zdemontowanych elementów ambony w kościele.
  24. Opracowanie dokumentacji konserwatorskiej.

Zarówno w zakresie części I jak i części II dopuszczalne jest zastosowanie materiałów zbliżonych parametrami do proponowanych w powyższych programach konserwatorskich. Wykonawca zobowiązuje się do pokrycia kosztów związanych z transportem oraz montażem i demontażem rusztowań, oraz wszystkich pozostałych kosztów związanych z realizacją zadania ze środków własnych.